

450.

Учудвам се на странната загадка,
До нас незнайно откъде дошла:
Защо Смъртта геройска, славна, сладка,
Над младостта размахва все крила?

Загиват с песен на уста младежи
Във името на светъл идеал,
Умират силни, буйни, ведри, свежи,
Без никой истински да е живял.

А старците, задъхани и болни,
Треперят за остатъка живот,
(Макар да са от него недоволни!),

Но са готови младия герой
Да подпомагат с ум (но не с имот!),
Особено ако е мъртав той.

451.

Подкупната природа на света
Издига хитреци по върховете,
Един на друг продават си властта
И тъй ще е дордето слънце свети.

Народовластието е капан,
Създаден от най-алчните тирани,
От прелестни лъжи е изтъкан,
Глупакът-мнозинство за да се хване.

Капанът действа с безотказна мощ
И жертвата сама към него тича,
А още във следизборната нощ

Тя почва новите лъжи да чува
И в доживотна вярност да се врича,
Защото глупостта не се лекува.

452.

Нова мъдрост в мъдростта роди се
“Истината е полифонична!” –
Кой в какво заслушва се зависи
От държавата ни еднолична.

Истината, щом се раздробява,
Ще добие качества полезни,
По-редовно ще се появява
И след време няма да изчезне.

Хората чрез нея в свят честит са,
Вярно, ще я имат не нацяло,
Но за всеки по една частица

Властите с купон ще разпределят,
Равно - и за живо и умряло,
Сред покорната човешка челяд.

453.

В отвореното днешно общество
Тъй много се купува със пари,
Но, все пак, ще научим ли какво
С пари не може да се осребри?

Известност, знатност, клетвени слова Почтеност, ласки и
хвалебствен шум
Са част от многобройните права,
Добивани с пари, а не със ум.

С пари обаче, жалко, няма кой
Да може да осигури талант,
Не се присажда със банкноти той

И няма как от нейде да се вземе,
Или да се получи "Post restante".

Но пък възможно е да се наеме...

454.

От пристъп на редици гъсти
Поезията се задръсти
И ненавижда вече тя
Червените поетчета.

Но те са доста упорити
И стискат касата с парите;
С това във съответствие
Разменят си хвалебствия.

Един друг се поддържат силно,
А после в хор любвеобилно
На всяко управление
Изказват възхищение.

Поезията е сърдита,
Но нея никой не я пита.

455.

Ботев, Вазов – образи огромни,
Сочат към безсмъртието брод,
Вечно този свят за да запомни
Правдата на нашия народ.

Но различно тачи ги народа
За изминатия жизнен път...
Ако Вазов станеше войвода
И загинеше на някой рът,

Как с “Под игото” и “Епопея”
Щеше да спечели светла слава?
Отговор да дам не ще успея

И съм от съмнения обвзет:
Ботев мре, а Вазов го възпява...
Кой е по-народният поет?

456.

Ликуват тайно всички мракобеси,
Героите че в гробовете спят,
Властта повторно няма да ги беси
И тъй разноските ще се спестят.

Без тях държавата се управлява
Със непринуденост и лекота,
Безплатна мостра от посмъртна слава
Представя спомена им пред света.

Умрелите герои са удобни
И заради неказани слова,
Които живи люде преподобни

Ще им приписват често по желание...
Как ободряващо звучи това
За мракобесническото съзнание!

457.

Мъдрият човек е толерантен
Към безумията на Страстта,
Към Простака, зъл и арогантен,
Модата, Порока, Глупостта.

Със премрежен взор ги съзерцава
Как прескачат земните си дни,
Не осъжда тяхната поява,
Нито странните им суетни.

Той чертае нови кръгозори,
Впримчени в примамлив идеал,
За които пише и говори,

Но ще трябва тук да спре, уви,
Без в живота да ги е видял.

Само луд ще ги осъществи.

458.

Великите антични предводители
Говорели пред масите сами,
Сегашните си имат “говорители”
С глас, който вместо техния гърми;

А също съчинители на речите
Си назначават в своя кабинет,
По този начин време имат вече те
Да движат всичко по масло и мед.

Това е плагиатство. Но за другите!
Водачите със безразсъдна власт
Се самонаграждават за заслугите

Към страдащия непознат народ,
Когото любят силно всеки час,
А той пък оголява цял живот.

459.

Обичам онзи пещерен човек,
Потънал надълбоко в календара
Под покрива на Каменния век,
Когато като звяр живял без вяра.

Той много често страдал е от глад,
Но бил далеч от всякакви неврози,
Умирал е от старост твърде млад
Без лекарски премъдри диагнози.

Не е познавал робския хомот
И чудото на изборните урни,
А те ведно със цар и ешафод

Са спели в бъднините му потайни,
Където зад събитията бурни
Го чакали потомците незнайни.

460.

Ако наивните са многочислени,
Това на тайна сила ли дължим,
Или на планове дълбокомислени,
Създадени от ум неумолим?

Или възникнали са във природата,
На дяволите като божи дар,
И те дружината им ръководят я
С умение на хитър господар?

Наивните сега крепят страната ни
Със доверчивия си кротък нрав
И откъдето и да са изпратени,

Играят ролята на як цимент,
А върху него, като крепост здрав,
Седи рогат свободен парламент.

461.

Речникът ни пълен с родни думи е –
Звучни, хубави за изговаряне,
Но учители по скудоумие
Ги заместват със чуждици шарени.

Топло им пригласят политиците,
За да ни се сторят много учени,
В речите им се тълпят чуждиците,
Сплескани, като на шиш набучени.

“Индентифицират” се със гении,
Горди са със “потенционала” ни
И “фафоризират” с настървение

В “медиите” своя “екшън сериен”
Чрез “консолидации” прехвалени
С “лайтмотива” си “I am Bulgarian!”

462.

Бог някога е възкресил сина си,
За да повярваме навек в мощта му
И оттогава верните монаси
Прославят го сред мало и голямо.

Паисий Го надмина в чудесата,
Защото той възвърна към живота
Народ цял в името на Свободата,
Народа-роб, разпънат на Голгота.

А беше сам, като искра сред мрака,
В съседство с нищета и простотия
И знаеше, че няма да дочака

Плода на своята велика книга –
Отвикване от черната робия...
До някои той още не достига.

463.

Обикновено ги рисуват в черно,
Като жреци на Злото и Порока,
Обвзети от желание безмерно
Властта си да използват като стока.

Настъпи ли обаче време трудно,
Надвисне ли опасност над страната,
Прераждане понявга става чудно
При хора със продажност всепризната.

Те с хитрост, твърдост и способност веща
Към лицемерие и тайни козни
Навлизат смело в битката гореща

В защита на народа изтерзан
Без страх, че ще използват средства грозни...
Тъй както е постъпвал Талейран.

464.

Глупакът грее в своята вселена,
Където мъдростта е забранена,
Опива се от орис най-щастлива
И глупостта си с радост доразвива.

Той си живее в рая без закони
И даже Бог не смее да го гони -
Дървото на Доброто и на Злото
Използвал е за сянка над бюрото.

Във политиката се впуска смело,
На партията си стои начело
И затова със врели-некипели
Той всички честни избори печели.

А също и природата обиква:
На всяка тиква свиква да откликва.

465.

Подрежда се керванът на науките
Във групи от приятелски сдружения
По степента висока на сполуките
И неопровержими постижения.

Естествено е в тази систематика
Да вземе първенството във редицата
Най-точната от всички - математика,
На висшите познания царицата.

От най-дълбока древност е започната
С ума и със труда на най-големите,
Във логиката си е вечно точна тя
С мощта на лемите и теоремите.

Но все пак спъва се на две места:
При *нулата* и при *безкрайността*.

466.

Играеше трагични главни роли
По всички наши театрални сцени
На хора във беди и във неволи -
Запомнени, но недооценени.

От сцената живота си изплака
Над съчинената от други орис,
На щастието си изпусна влака,
Но не изпита завист или корист.

Не беше от съдбата недоволна
И бодър дух поддържаше до края,
Когато беше вече тежко болна

И старостта безшумно я срази.
Доплака ѝ се в бедната ѝ стая,
Но нямаше за себе си сълзи.

467.

Той страдаше безумно и красиво,
От думите извличаше сребро,
За да започне с него да обвива
Плода на вдъхновеното перо.

Камбани проехтяват от стиха му
И гарван грачи със човешки глас,
А с трепетите чудни на духа му
И ангелите чезнат във захлас.

Безсмъртна е и яростната злоба,
Която го преследва нощ и ден,
Покой не му оставя даже в гроба,

А той дори от там навек ще свети
Със своя дар, от Бога отреден,
И мерен с бройката на враговете.

468.

Покварата – и малка, и голяма,
Възможно ли е да се промени
И както в някоя лирична драма
Да тръгне към почтени бъднини?

Словата ни “почтеност” и “поквара”
За жалост са все още без паспорт
И ние ги приемаме на вяра
Под форма на езиков натюрморт.

Лъжци, предрешени като пророци,
Превърнаха покварата във бог
И преподават нейните уроци

Дори и във Народното събрание,
Единогласно, винаги “*en bloc*”,
За да приспиват нашето съзнание.

469.

Скръбно е когато две души
Се обичат във различно време,
Любовта им ще ги задуши
Поотделно в своите яреми.

Страдат по свой собствен календар,
Носят чувствата си едностайно
И мъчителния си товар
Те разменят помежду си тайно.

Няма кой във този бързащ свят
Влюбените бегълци да срещне,
Щом в разделни пътища вървят

Към безименните далнини
Със души самотно безутешни
И редица от безцветни дни.

470.

Защо светът ни се шекспиризира?
Нима причината е във кръвта,
Която като на вълни извира
Сред пристъпите буйни на страстта?

Пиесите Му пълни са с убити,
Но не това ще Го обезсмърти
И ще Го възвиси чак до звездите
При неосъществимите мечти.

Възторгът ни е свързан с мъдростта Му,
Втъкана в гениалните творби,
Искряща сред героите не само,

Но даже и сред шутовските роли –
Чрез тях човешките Той сподоби
С познание, кралете че са голи.

471.

Чешми крайпътни са крайпътни знаци
Във помощ на душевността човешка,
Добро и Зло – съдбовните близнаци,
Да можем да познаваме без грешка.

Отдавна ги безкористно поставят
Като притурка нежна към пейзажа
И жаждата на всички утоляват,
Включително на враговете даже.

Водите им прозрачно бързотечни
Бълбукат сладко в старите чучури,
Нашепват ни за истините вечни,

За добродетелите най-красиви –
Устойчиви на огън и на бури,
Но, за беда, съвсем неприлепчиви.

472.

Самотата често е проклината
С ярост, със ненавист и ридания,
Нея даже я сравняват с тинята
И със “Има нещо гнило в Дания”.

Вярно е, че щом е принудителна,
Бедствия създава самотата ни,
Тъй като и мислите спасителни
Са по дяволите всички пратени.

Срещат се обаче нявга случаи
И макар че те не са за вярване,
Самотата като вярно куче е

И със усета си без съмнение
Води до духовно разтоварване
И дори до самоизбавление.

473.

Съвършенството е отегчително,
Затова от хората се крие,
А те мислат, че е възхитително –
Всеки иска да го придобие.

Малкото, които са се вдигнали
До селенията му опасни,
Земно щастие не са постигнали,
Само привидения прекрасни.

От приписваното му величие
Ни остава тръпката в копнежа,
Като първо свиждане с момиче е,-

Пълно със мечтание несбъднато,
А във здравата му тъжна мрежа
Се таи, загатнато, Отвъдното.

474.

Ако от любовните романи
Се произведе ракетна тяга,
Повсеместна радост ще настане,
Че Страстта във работа се впряга.

Чрез похвати смели и умели
Тежките изписани купчини
Ще спестят петролните барели,
Нужни за фабричните машини.

Нежни думи, страстни и могъщи,
Ще летят свободно из небето,
После пак ще се завръщат вкъщи

С образ на сънувани вълшебници,
Щедро насърчаващи сърцето
Без хартиените им посредници.

475.

Благотворителните учреждения-
Не са ли те изтънчена измама,
Подобно на набожни песнопения
На някоя приятна знатна дама?

Тълпите непрестанни на бедняците
В ръката със съдинките ръждиви
Очакват даром супа от черпаците,
За да просъществуват полуживи.

И после вестникарските заглавия
Широко хвалят гордата постъпка,
Дори и попът от амвона слави я,

Задгробни придобивки обещава,
А хората в парцали и във кърпки
Оставят бедността да продължава.

476.

Богат престъпник рядко бива съден,
Съдиите го пазят като син,
Чрез църквата дори в света отвъден
Той може да си купи сан и чин.

Животът тъй върви от памтивека
Без оглед на обществения строй –
Ако богат не е човека, нека
Да мре или от глад, или от бой.

Държат и трите власти богаташи,
За тях те всички слети са в една,
Законът няма как да ги уплаши
През време и на мир, и на война.

Тях може да ги съди съвестта им,
Но тя ще се събуди ли, не знаем.

477.

Какво в света е толкова противно,
Че има бягство от реалността? –
Човечеството уж е прогресивно,
А търси на лъжите помощта.

Намира ги във склада на мечтите,
Навити в лентата на някой филм,
В мъглите, облаците и звездите,
Или при философ невъзмутим.

От тях събира мимолетна вяра,
Че всичко може пак да е наред
И след последвалата надпревара

То съкрушено всеки път замира
С напразната надежда Архимед
Чрез лоста си света да ремонтира.

478.

Сред милиарди хора в този свят
Бог почва да изпитва затруднение
При опит да разпръсква благодат
Върху нарастващото население.

Като владетел благ и всемогъщ,
Решил е да си назначи посредници
Със образ на жена или на мъж -
Те са богоизбрани изповедници.

Лечителят и Попът са в екип,
Помазани за божии служители,
По божи образ и по божи тип
Към Оня свят са ни пътеводители.

А Бог, освободен от труд чрез тях,
Със Сатаната ще играе шах.

479.

Поетите намират вдъхновение
Във всички претворби на красотата
И пишат своите стихотворения
По-рядко със, по-често без заплата.

А нашите велики откриватели?
Без муза ли летят към върховете?
В лабораторията самотата ли
Като фенер единствено им свети?

Обграждат се със тайнствени знамения,
С неща, невидими за всички други,
Отхвърлят злите насмешливи мнения

И свикват примирено с мисълта,
Че често гениалните заслуги
Им се признават само след смъртта.

480.

Къде ли не навлязоха панелите –
В предметния, в духовния живот;
Чрез тях сме щели да постигнем целите
На бъдния всестранен наш възход.

Това личи най-вече в политиката,
Където с фрази от еднакъв вид
Изпълнен на дейците ѝ езикът е
Във пъстрия парламентарен бит.

Дори и във отбора на тираните
Се шири вездесъщият шаблон
И вие удивени ще останете

Как често Хитлер, Горбачов и Буш
Започват все със “мир” и със “закон”,
А свършват със солдатския ботуш.

481.

Във царството на безтегловността
Присъстват ред загадъчни неща:
Другарство, Щастие, Талант и Слава,
Които кой не ще да притежава?

Те нямат форма, мирис и тегло,
Състав и родословно потекло,
Но на Човека всичките стремежи
Съдбата благосклонно с тях бележи.

Обслужват безтегловността във мир,
Беседват с привидения безспир,
Към бъдещето бързат неуморно,
Защото то е винаги просторно.

Но, за беда, а и за срам голям,
Пороците ни зли са също там.

482.

Не се пробуждай, драги Кубертен,
Защото бързо ще умреш отново,
Щом видиш колко зле изопачен
И текстът на заветното ти слово.

Превърнаха мечтите ти в обект
На мултимилиардни далавери
За да получат печеливш ефект
Във най-високите стопански сфери.

Напразно нявга ти бе много горд
Със Възродената Олимпиада,
Отдавна олимпийският ни спорт

Се разпродава в брой и на кредит,
С пари купуват първата награда,
А идеалите са пред фалит.

483.

Човекът-инструмент живее лесно,
Не го измъчват умствени несгоди,
Съмнението му е неизвестно
И срам не ще го никога споходи.

Той няма своя цел, а своя роля,
От друг написана, от друг платена,
Осъществява я по чужда воля
Върху посочена му чужда сцена.

Обслужва жълти, алени и сини,
Според това кой повече му дава;
Кои пристъпни са, кои невинни,

Не се тревожи, нито протестира,
Но хвърля в ужас цялата държава
Със неодушевената си слава.

484.

Страстта ми ме изгаря без пощада,
Обхванала като гореща гривна
Сърцето ми, където раят с ада
Съжителстват във връзка неразривна.

Тя разорява и опожарява,
Без някой да опитва да я спира
И в пълно отчаяние оставя
Човека, коленичил пред Кумира.

Опитвам се да я смиря с молитва,
Макар да зная, че е безполезна:
Страстта смирението ми отризва

И удължава моето терзание,
Дордето окончателно изчезна
В пригръдките на пълно безсъзнание.

485.

Познавах го, когато беше млад
Надежден образован хубавец,
Но поривът към власт на този свят
Набързо го превърна във подлец.

Как лесно се изпълни с празен шум
На младата душа обителта!-
А силата на светлия му ум
Сред безчовечна пустош заехтя.

Подлецът е един и същ навред
По същността си, но по външен вид
Той може да е ласкав и напет

И да примамва в страшния капан,
С любезности и блага реч прикрит,
Наивника, от вяра обладан.

486.

Животът ми е все по-всекидневен,
А изгревите ми са като залези
Под небосклона на оазис дравен,
Където хиляди слънца заспали са.

И моето, изглежда, умори се,
Тежи му на небето обиколката,
Когато бавно старост го разтриса
На горестните спомени със болката.

Голямата тъма се приближава,
Обвила в тайна всяко обяснение
На своята единствена поява,

Когато светлината ще изчезне
Със слънчевото пълно затъмнение
На Времето във ледените бездни.

487.

Познавах се с едно човече ведро,
Кое то все глаголеше на едро
И всички уверяваше безспир,
Че той радетел е за траен мир.

Че той за него вечно ще се бори,
Ще спори, ще мърмори и говори
С красиви като бисери слова
В защита на човешките права.

А междуременно със пет развода
И с тъмни сделки в ущърб на народа
Показа как във личния живот
Е не борец за мир, а долен скот.

Уви, подобните на туй човече
Съвсем не са голяма рядкост вече.

488.

На ангелите кой ли им заплаща
Хвърченето насам-натам във рая?
Кък свързват на свещеността под плаща
Безсмъртието си от двата края?

Навярно има някаква валута,
За нас все още тъмна и потайна,
Но сред светците може би прочута
И те я любят с обич всеотдайна.

Каква е тя на цвят? Зелена, жълта?
В банкноти само, или и в монети?
И има ли инфлация, да гълта
Спестеното от ангелите клетки?

Кое е вярно и кое е блъф,
Ще види онзи, който стигне пръв.

489.

С лъжа, че уж е жертва на заблуди,
Престъпникът делата си проклина,
Посипва се със пепел и се чуди
Как без вина отива си мърцина.

Тъй политиците ни лицемерни,
Понявга, бидейки от власт свалени,
Се правят на светии правоверни,
Подведени от своите подчинени.

С охота казват, че били съгласни
Да ги изкарат даже малоумни,
Но не и изнудвачи първокласни,
Прикрити зад тиради сладкодумни.

А групата, щом кризата отмине я,
Отново целокупно е на линия.

490.

Роди се той в страна на великани,
Където сред безгрижие растат си те
Със мисъл, че за радост са призвани,
Но без да затрудняват дребосъците.

Бе маломерен, огорчен и бледен,
Но с ум могъщ и горестни амбиции
И скоро от “в редицата последен”
Възлезе на командващи позиции.

Превзе властта и тя опияни го;
Започна неговото отмъщение –
За някога изстраданото иго

Поиска да му се плати със плач,
Със смърт и всенародно унижение.
Вместо палач, нарече се водач.

491.

Във джунглите най-тачената фигура
И най-влиятелна сред зверовете
Безспорно е персоната на тигъра
По правила, от всички възприети.

В основата им се намира Силата
И сянката ѝ с образ на Закона –
Навред природата ни е покрила тя
От мрачните вертепи чак до трона.

Във резултат на общото старание
Изчезва “Силата” дипломатично,
Заместват я със “Сфери на влияние”,

Които днес Закона защитава
С умение прилично многосрично,
Но Тя, макар и скрита, управлява.

492.

Безспорно наркотиците са зло
От преизподнята до нас дошло
Ведно със всяко дяволско творение,
Презряно от общественото мнение.

Но из съвременния свят велик
Безчинства нов опасен наркотик,
Измислен и създаден чрез намесата
На телевизията и на пресата.

С магията си може да държи
В покорство всички с розови лъжи,
Да увековечи едно робуване
И робството да нарече добруване.

А дозите, отравящи душите,
Се взимат през очите и ушите.

493.

Сред хаоса на буквените знаци
Не спят ли чудни бъдещи творби?
И кой от вдъхновените юнаци
Чрез тях на бог ще се уподоби?

Измежду съчетания безбройни
Кой най-красивите ще избере
И ще зачеркне всички недостойни,
Които не стоят в стиха добре?

Ще се родят нечувани поеми,
Тях някой влюбен нощем ще шепти
В блаженото и неподвластно Време,

Далеч от блудствата и надпреварата
На славата пред златните врати
И вече недостъпен за покварата.

494.

Понякога от ада в дни на криза
Изхвърлят, вследствие на съкращения,
По някоя душа, която влиза
Обратно сред човешките селения.

Без всякаква задръжка я приемат
Със ръкопляскания политиците -
На тях съвсем по мярка е яремът,
Чрез който тя въвежда ред в редиците.

Добрият стаж безмерно ѝ помага
На вота да подправя резултатите,
Било със сила, или с дума блага,

А щом във ада се открие щат,
Отново се завръща при рогатите,
Изпратена със траурен парад.

495.

На птиците завиждат рой мечтатели,
Във плен на злата земна гравитация,
Със блян да станат въздухоплаватели
Чрез някъква вълшебна операция.

Подкрепят ги неистово романите
Със фантастичните си описания,
Но за беда не ги подкрепят данните
За жертвите при всички изпитания.

Безкрили тук са сътворени людете
И призрачни изглеждат им летежите,
В които вярвали са само лудите,

А също майсторите на икони –
(Рисуват хората с криле понеже те,
Отхвърляйки природните закони).

496.

Ожесточение, ожесточение...
Каква голяма част е то от нас!
От поколение на поколение
Натрапва ни безумната си власт.

Венец от загуби и от победи е
Присъствието му на този свят,
А за Човека – кървава трагедия
Със неизбежно бедствен резултат.

От бездни дяволски ли произлиза то,
От срам за първородния ни грях,
Или е тъжен епизод от кризата,
Направила морала ни за смях?

Така ли ще гадаем цял живот
Какъв е неговият произход?

497.

Животът – право или задължение?
Палачът отговаря с “Може би”...
И готви своите съоръжения
Във помощ на човешките съдби.

Доставя той на Рая във градината
Редовно куп осъдени души
В стремеж чрез помощта на гилотината
Въпроса дълготрайно да реши.

Така ще намалелят катастрофите,
Които материците тресат,
Ще намалелят също философите
И хората, прибягващи до съд.

И затова водачите задачите
Отдавна поверяват на палачите.

498.

Какви са правилата наши нравствени?
Вековни ли са или всекидневни?
И в силата им има ли нарастване
В сравнение със примерите древни?

Разгърнем ли Свещеното Писание,
Ще видим дълги редове словесни,
Размътени чрез преводни издания
И пълни с недомислия чудесни.

И все пак съществува предусещане,
Дълбоко някъде в душите скрито,
Кое то неизменно е насреща ни,

Щом трябва в нас да приютим Лъжата,
Неведомо е, но е упорито
И може всичко точно да пресмята.

499.

Учудвам се с какво упорство хората
Последователно и настойчиво
Откриват сред гадатели опората
На битието си горчиво-сиво.

Напират към абсурда милиардите,
За да им кажат точно що ги чака
Чрез хитрото разбъркване на картите
Към светъл лъч на бъдещето в мрака.

И всички смешни безуспешни опити
Не са разубедили до ден днешен
Привържениците на хороскопите...

Залутани сред звездните проблеми,
Отвѣт те търсят, верен или грешен,
Макар звездите да са глухонеми.

